

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἀμιλλα καὶ μάλιστα μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν, πάντοτε εἶναι δύναμις ἢ ὁποῖα ὠθεῖ εἰς τὴν πρόοδον, γεννῶσα τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν ἢ ὁποῖα ὁδηγεῖ, τοὺς συναγωνιζομένους πρὸς ἐξύψωσιν. Ὡς φαίνεται ὅμως εἰς τοὺς θεατρικοὺς κύκλους ἔχει παρεξηγηθεῖ ἡ εὐγενῆς ἀμιλλα. Διότι ἀντὶ νὰ ἀμιλλωνται ποιὸς θιάσος θὰ νικήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, συναγωνίζονται ποιὸς θὰ πρωτοανεβάσῃ ἓνα ἔργον. Καὶ γίνονται αἱ μεταφράσεις ἐν μιᾷ νυκτί, χρησιμοποιοῦνται ἀκατάλληλα σκηνικὰ καὶ παρουσιάζονται οἱ ἠθοποιοὶ ἀμε-

λέτητοι. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα: Γενικὴ ἀποτυχία. Πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης» τὸ εἶπαμεν:

Οἱ ἠθοποιοὶ μας καὶ δὴ αἱ δύο πρωταγωνίστριαι πρέπει νὰ αἰσθάνωνται τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποῖαν ἔχουν ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ. Τὸ ταλὰν ἄνευ μελέτης ἀνεπαρκές. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὴν «Σχιάν» τοῦ Νικοντέμι, μὲ αὐτὴν τὴν βίαν;

Εἰς τὸ θέατρον «Κοτοπούλης» πρόκειται νὰ δοθῇ αὖριον τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, ἡ «Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ». Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι δραματοποίησης τοῦ γνωστοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ κ. Ξενοπούλου.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Φαλήρου» ἡ εὐεργετικὴ τῆς λαστιχένιας Ἐνκελ μὲ τὸ «Χρηστινάκι». Ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τῆς ἔσπευσαν νὰ χειροκροτήσουν τὴν ψυχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέττας. Δῶρα πολλὰ καὶ διάφορα σχετικὰ μὲ τὴν βαρύτητα τῶν πορτοφολίων τῶν θαυμαστῶν τῆς, ἐγέμισαν τὴν σκηνήν.

«**Ἡ ἐξόριστος**». — Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐδόθη

διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ θέατρον «Κοτοπούλη» τὸ τετράπρακτον δράμα τοῦ Ἑρ. Κιτσμαίκερ. Ἐὰν δὲν ἐγνωρίζαμεν τὴν ἀντίληψιν τῆς Δ^{δος} Μ. Κοτοπούλη διὰ τὸ θέατρον, θὰ ἐπιστεύαμεν, ὅτι ἡ μεγάλη τραγωδία μας ἐκτελοῦσε προπαγανδιστικὸν ἔργον ἀναβιβάζουσα «τὴν ἐξόριστον». Διότι ἐνῶ ἡ φιλολογικὴ του ἀξία εἶναι, τὸ πολὺ, μετριωτάτη, ἡ ἐξέλιξις τῶν σκηνῶν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως μᾶς παρουσιάζουν μίαν ἰδεολογίαν γεμάτην ἐθνικὸν ἐγωῖσμον καὶ μῖσος πρὸς τοὺς σημερινούς ἐχθρούς τῆς πατρίδος του, στολίζοντας τὴν Γαλατικὴν ἀντίληψιν, μὲ ἀνύπαρκτον ποίησιν, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ παρατηρηθῆται εἰς ἄλλας χώρας, μεσημβρινάς, ἀλλὰ πάντως, ὄχι εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐν γένει εἶναι ἓνα κουραστικὸν ἔργον ἄνευ μεγάλων ἀξιώσεων φιλολογικῶν. Ἐν τούτοις ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὑπῆρξεν πολὺ καλὴ.